

18:00 uur

Langzaam, met haar handen diep in de zakken van haar regenjas geduwd, liep de vrouw met de violette ogen tussen de bomen van Central Park. Haar oudere broer liep naast haar en nam met waakzame blik de omgeving op.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ze voor de zoveelste keer.

‘Klokslag zes uur.’

Het was een zoete avond, half november, en de ondergaande zon tekende schaduwvlekken op het weidse gazon. Ze staken East Drive over en liepen langs het standbeeld van Hans Christian Andersen, een heuveltje op. Plotseling, alsof in beider hoofd gelijktijdig dezelfde gedachte opkwam, bleven ze staan. Een eindje verderop, aan de overkant van het kalme oppervlak van de Conservatory-vijver, stond het Kerbs-boothuis, als een poppenhuis afgetekend tegen de immense kantelen van de gebouwen aan Fifth Avenue. Het leek wel een ansichtkaart: het water met daarin de weerspiegeling van de karmozijnrode hemel, de modeljachtjes die onder aanvuring van enthousiaste kinderstemmen het rimpelloze vijveroppervlak doorkliefd. En in de open ruimte tussen twee wolkenkrabbers kwam de volle maan op.

Haar keel voelde strak en droog aan en het snoer van zoetwaterparels rond haar hals was als een strop. ‘Judson,’ zei ze, ‘ik weet niet of ik dit aankan.’

Ze voelde hoe haar broer, geruststellend, heel even haar arm wat steviger beetpakte. ‘Natuurlijk kun je het aan.’

Met bonzend hart keek ze naar het tableau vivant voor haar. Op de vijverrand stond een violist naar hartenlust te krassen.

Op een van de banken voor het boothuis zat een jong stelletje zonder enig oog voor de buitenwereld, helemaal in elkaar verdiept. Op het bankje daarnaast zat een man met kort haar en de bouw van een bodybuilder de *Wall Street Journal* te lezen. Er liepen groepjes forensen en joggers voorbij. In de schaduw van het boothuis zelf was een dakloze bezig zich te installeren voor de nacht. En daar stond hij, aan de rand van het water: een ranke gestalte, roerloos, gehuld in een lange, lichte jas van een schitterende snit, met heel licht haar dat platinablond opglansde in de laatste zonnestralen.

De adem stokte in haar keel.

‘Toe maar,’ zei Judson gedempt. ‘Ik blijf in de buurt.’ Hij liet haar arm los. De vrouw deed een stap naar voren, en meteen vervaagde haar omgeving, was haar hele aandacht gericht op de man die daar naar haar stond te kijken. Duizenden malen had ze dit moment voor zich gezien; ze had het in alle mogelijke varianten uitgesponnen, maar altijd was de bittere conclusie geweest dat het nooit zover komen zou, dat het nooit meer dan een droom zou worden. Maar hier was hij dan. Hij zag er ouder uit, maar niet veel: de doorschijnend witte huid, de fijne, nobele trekken, die glinsterende ogen waarmee hij haar strak aankeek... Een vloedgolf van emoties en herinneringen sloeg over haar heen – en hoewel de situatie levensgevaarlijk was, voelde ze meteen weer hetzelfde verlangen als vroeger.

Een meter voor hem bleef ze staan.

‘Ben je het echt?’ vroeg hij; zijn fraai gemoduleerde stem klonk schor van emotie.

Ze probeerde te glimlachen. ‘Het spijt me, Aloysius. Het spijt me zo ontzettend.’

Hij gaf geen antwoord. Nu, na al die tijd, merkte ze dat ze de gedachten achter die zilvergrijze ogen niet lezen kon. Wat ging er door hem heen? Voelde hij zich verraden? Was hij boos? Hield hij nog van haar?

Over zijn ene wang liep een smal, nog rauw litteken. Ze hief haar vinger en raakte het even aan. Plotseling wees ze met een impulsief gebaar over zijn schouder.

‘Kijk,’ fluisterde ze. ‘Na al die jaren zien we de maan weer opkomen.’

Hij volgde haar blik. Daar, boven de skyline van Fifth Avenue, bolde tussen de statige gebouwen een volvette, glanzende maan op, schitterend afgetekend tegen een parelmoerroze hemel die hoger naar het zenit toe een diep, koel violet kleurde. Hij huiverde en keek haar aan met een nieuwe blik in zijn ogen.

‘Helen,’ fluisterde hij. ‘Mijn god. Ik dacht dat je dood was.’

Zwijgend legde ze haar hand in zijn elleboog en zonder erbij na te denken begon ze langs de rand van de vijver te lopen.

‘Judson zegt dat je me weghaalt uit... uit deze hele toestand,’ zei ze.

‘Ja. We gaan naar het Dakota, en daarvandaan gaan we naar...’ Hij onderbrak zichzelf. ‘Maar hoe minder ik daarover zeg, hoe beter. Laat ik ermee volstaan dit te zeggen: waar wij naartoe gaan heb je niets te vrezen.’

Haar hand verstrakte rond zijn arm. “Niets te vrezen.” Je hebt geen idee hoe heerlijk me dat in de oren klinkt.’

‘Het is de hoogste tijd dat je je leven terugkrijgt.’ Hij stak zijn hand in zijn jaszak en haalde er een gouden ring met een grote stersaffier uit. ‘Dus laten we bij het begin beginnen. Herinner je je deze nog?’

Ze keek naar de ring, en een blos kleurde haar wangen. ‘Ik had niet gedacht dat ik die ooit nog terug zou zien.’

‘En ik had nooit gedacht dat ik hem ooit weer om jouw vinger zou kunnen schuiven. Althans, totdat Judson vertelde dat je nog leefde. Niemand geloofde dat verhaal, maar ik wist dat hij de waarheid sprak.’

Met een teder gebaar pakte hij haar onderarm en tilde die op alsof hij de ring om haar vinger wilde doen. Hij sperde zijn ogen open toen hij de stomp van haar pols zag, het litteken.

‘Aha,’ zei hij droog. ‘Natuurlijk.’

Het leek alsof hun behoedzame, diplomatieke dans abrupt werd afgebroken. ‘Helen,’ zei hij, en zijn stem klonk ineens scherp, ‘waarom heb je in vredesnaam meegedaan aan dat afgrijselijke plan? Waarom heb je zoveel voor me verzwegen? Waarom heb je geen...’

‘Laten we het daar alsjeblieft niet over hebben,’ onderbrak ze hem snel. ‘Er waren redenen voor de hele toestand. Het is een vreselijk, echt een vreselijk verhaal. Ik zal het je vertellen.’

Allemaal. Maar niet hier, niet nu. Doe me alsjeblieft de ring om, en dan gaan we weg.'

Ze hief haar rechterhand, en hij schoof de ring om haar vinger. Nog voordat hij daarmee klaar was, zag ze dat hij over haar schouder keek. Plotseling verstrakte hij. Heel even bleef hij met haar hand in de zijne staan. Toen draaide hij zich uiterlijk kalm om naar de plek waar haar broer stond, en wenkte hem naderbij.

'Judson,' hoorde ze hem zachtjes zeggen. 'Neem Helen mee, weg van hier. Doe het rustig, maar snél.'

De angst, die net begon af te nemen, vlamde weer in haar op.

'Aloysius, wat...?'

Maar met een bruusk hoofdgebaar onderbrak hij haar. 'Breng haar naar het Dakota,' zei hij tegen Judson. 'Ik tref jullie daar. Snel. Nú.'

Judson pakte haar hand en liep weg, bijna alsof hij dit had zien aankomen.

'Wat is er?' vroeg ze.

Geen antwoord.

Ze keek over haar schouder. Tot haar afgrijzen zag ze dat Pendergast een pistool had getrokken en het wapen op een van de liefhebbers van miniatuurbootjes richtte. 'Overeind,' zei hij. 'Handen boven je hoofd, waar ik ze zien kan.'

'Judson...' begon ze weer.

Als enige reactie versnelde hij zijn pas; hij trok haar mee.

Plotseling klonk achter hen een schot. 'Rennen!' riep Pendergast.

Even later had de serene rust plaatsgemaakt voor een waar pandemonium. Mensen holden schreeuwend heen en weer, Judson rukte nog harder aan haar arm en ze zetten het op een hollen.

Het geluid van automatische vuurwapens doorkliefde de lucht. Haar arm schoot los uit Judsons greep, en Judson viel.

Even dacht ze dat hij gestruikeld was. Toen zag ze het bloed uit zijn jas gutsen.

'Judson!' riep ze, terwijl ze zich over hem heen boog.

Hij lag op zijn zij en keek kronkelend van de pijn naar haar

op. Zijn lippen bewogen: ‘Rennen,’ hijgde hij. ‘Rennen, zo hard je...’

Weer het geknetter van automatische wapens, en weer werd een streep van sissend levensgevaar door het gras getrokken. Dreunend sloegen de kogels in. Judson werd nogmaals getroffen. Door de klap stuitte hij op zijn rug.

‘Nee!’ schreeuwde Helen, en ze sprong weg.

De chaos zwol aan: gegil, het geknetter van schoten, de voetstappen van wegvlochtende mensen. Helen was zich er niet van bewust. Ze viel op haar knieën en keek vol afgrijzen naar de open, niets ziende ogen van haar broer.

‘Judson!’ riep ze nogmaals. ‘Júdsón!’

Er verstreken een paar seconden, of misschien meer – dat kon ze onmogelijk zeggen. Toen hoorde ze Pendergast haar naam roepen. Ze keek op. Hij kwam met getrokken pistool op haar af hollen, onderwijl opzij vurend.

‘Fifth Avenue!’ riep hij. ‘Naar Fifth Avenue, rénnen...!’

Opnieuw klonk er een schot, en ook hij stortte ter aarde. Die tweede schok bracht haar bij haar positieven. Ze sprong op, haar regenjas doorweekt van het bloed van haar broer. Aloysius was nog in leven en had kans gezien overeind te krabbelen. Hij had dekking gezocht achter een bank, vanwaar hij bleef vuren op het stelletje dat luttele seconden tevoren oog voor niets anders dan elkaar had gehad.

Hij geeft me dekking, zodat ik kan ontsnappen.

Ze draaide zich om en holde zo hard ze kon weg. Ze zou naar Fifth Avenue gaan, ze moest zien dat ze de schutters afschudde in de mensenmassa op straat, en dan moest ze naar het Dakota, daar kwam hij ook naartoe... Haar paniekerige gedachtegang werd onderbroken door een nieuw salvo, door nog meer panisch gegil.

Helen rende uit alle macht. Ze zag de avenue al liggen, voorbij de stenen toegangspoort van het park. Nog twintig meter...

‘Helen!’ hoorde ze Pendergast in de verte roepen. ‘Kijk uit! Links van je!’

Ze keek naar links. In de duisternis onder de bomen kwamen twee mannen in joggingpak haar kant uit sprinten.

Ze dook weg in de richting van een platanenaanplant aan

de andere kant van het pad. Nogmaals keek ze over haar schouder. De joggers kwamen achter haar aan – en ze liepen veel harder dan zij...

Weer klonken er schoten. Ze zette alles op alles, maar de hakken van haar schoenen zonken keer op keer weg in de zachte aarde, zodat ze niet snel vooruitkwam. Plotseling voelde ze een harde duw in haar rug; ze viel op de grond. Iemand greep de kraag van haar regenjas en trok haar hardhandig overeind. Ze stribbelde tegen, ze gilde, maar de twee mannen klemden haar armen tegen haar romp en sleepten haar mee in de richting van de avenue. Vol afgrijzen herkende ze hun gezichten.

Ze keek achterom. ‘Aloysius!’ gilde ze zo hard ze kon. ‘Help! Ik ken die lui! *Der Bund* – het Convenant! Ze maken me dood! Help me, hélp me alsjeblieft!’

Bij de laatste sprankjes daglicht kon ze Pendergast nog net ontwaren. Hij was overeind gekomen en strompelde, hevig bloedend uit de schotwond, met zijn ene goede been haar kant uit.

Een eind verderop, aan Fifth Avenue, stond een taxi met stationair draaiende motor te wachten. Op haar en haar ontvoerders.

‘Aloysius!’ schreeuwde ze nogmaals wanhopig.

De mannen gaven haar een zet, openden het achterportier en smeten haar naar binnen. Kogels ketsten af op de donkergetinte voorruit van de auto.

‘*Los! Verschwinden wir hier!*’ riep een van de joggers terwijl het tweetal achter haar aan naar binnen viel. ‘*Gib Gas!*’

De taxi reed weg van de stoepwand. Helen verzette zich uit alle macht. Met haar ene hand probeerde ze het portier open te klauwen. Heel even ving ze een glimp op van Pendergast in het donkere park. Hij was ineengezakt en zo, op zijn knieën, keek hij de taxi na.

‘Nee!’ riep ze zonder haar verzet te staken. ‘Néé!’

‘*Halt die Schnauze!*’ blafte een van het tweetal. Hij haalde uit en stompte haar tegen haar slaap – en alles werd donker.

+ Zes uur

Een arts in verfromfaaide operatiekleding stak zijn hoofd om de hoek van de wachtkamerdeur voor de afdeling Intensive Care van Lenox Hill. ‘Als u hem wilt spreken: hij is wakker.’

‘Goddank.’ Inspecteur D’Agosta van de NYPD stak het notitieboekje waarin hij had zitten kijken in zijn zak en stond op. ‘Hoe is hij eraan toe?’

‘Geen complicaties.’ Er gleed een geïrriteerde blik over het gezicht van de arts. ‘Al moet ik erbij zeggen: mensen met “dr.” voor hun naam zijn normaal gesproken de lastigste patiënten.’

‘Maar hij is helemaal geen...’ begon D’Agosta, voordat hij stilviel. Achter de arts aan liep hij de afdeling op.

Aloysius Pendergast, *special agent* van de FBI, zat rechtop in bed, vastgekoppeld aan een tiental machines en apparaten. In zijn ene arm zat een infuus en er verdween een zuurstofslangetje zijn neus in. Zijn bed was bezaaid met paperassen uit zijn medisch dossier en hij had een röntgenfoto in zijn hand. Hij was altijd al heel bleek, maar nu zag de FBI-agent krijtwit. Er stond een arts over het bed gebogen, in serieus gesprek gewikkeld met zijn patiënt. Hoewel D’Agosta Pendergasts antwoorden amper horen kon, bleek uit alles dat beide heren het niet met elkaar eens waren.

‘... geen sprake van zijn,’ zei de arts toen D’Agosta kwam aanlopen. ‘U verkeert nog in shock van de schotwond en het bloedverlies, en de wond zelf zal moeten genezen. Om nog maar te zwijgen van die twee gekneusde ribben. U hebt voorlopig voortdurende medische zorg nodig.’

‘Dokter,’ antwoordde Pendergast. Normaal gesproken was Pendergast de zuidelijke hoffelijkheid zelve, maar op dit moment klonk zijn stem als ijsblokjes die over ijzer ratelden. ‘De kogel heeft de musculus gastrocnemius geschampt, meer niet, en noch de tibia, noch de fibula zijn geraakt. De wond is schoon en er was geen operatie nodig.’

‘Maar het bloedverlies...’

‘Ja,’ onderbrak Pendergast hem. ‘Het bloedverlies. Hoeveel zakken heb ik gekregen?’

Een korte stilte. ‘Eén.’

‘Eén zak. Vanwege schade aan de kleine afferente vaten van de vene van Giacomini. Een detail.’ Hij wuifde met de röntgenfoto alsof het een vlag was. ‘En die ribben zijn, u zei het zelf al, gekneusd, niet gebroken. De costae verae vijf en zes, aan de kop, circa twee millimeter van de ruggengraat. Omdat het ware ribben zijn zal hun elasticiteit bijdragen aan een snel herstel.’

De arts briepte van woede. ‘Dr. Pendergast, ik kán u niet toestaan in uw toestand het ziekenhuis te verlaten. Iemand als u zou toch zelf moeten weten...’

‘Integendeel, dokter: u kunt mijn vertrek niet verhinderen. Mijn vitale functies zijn binnen de aanvaardbare normen. Mijn verwondingen mogen geen naam hebben; die kan ik zelf verzorgen.’

‘Ik maak een aantekening in uw dossier dat u het ziekenhuis op eigen gezag verlaat.’

‘Uitstekend.’ Pendergast mikte de röntgenfoto op het nachtkastje alsof het een speelkaart was. ‘Als u me dan nu wilt excuseren?’

De arts wierp een laatste, geërgerde blik op Pendergast, draaide zich abrupt om en beende de kamer uit, op de voet gevolgd door de arts die D’Agosta had binnengelaten.

Pendergast richtte zich tot D’Agosta alsof hij hem nu pas zag. ‘Vincent.’

D’Agosta liep snel naar het bed toe. ‘Pendergast. Mijn god. Wat vreselijk van...’

‘Waarom ben je niet bij Constance?’

‘Constance is veilig. Mount Mercy heeft de complete beveiliging verdubbeld. Ik moest even...’ Hij zweeg even om zijn stem in bedwang te krijgen. ‘Kijken hoe het met jou was.’

‘Ik snap niet waar ze zich druk om maken.’ Pendergast viste het zuurstofslangetje uit zijn neus, haalde de infuusnaald uit de holte van zijn elleboog, trok de manchet van de bloeddrukmeter los en verwijderde het klemmetje van de zuurstofmeting. Hij wierp de lakens af en ging wat meer rechtop zitten. Zijn bewe-

gingen waren traag, bijna als van een robot. D'Agosta zag dat hij zichzelf met een ijzeren wilskracht dwong in actie te komen.

‘Je wilt er toch hoop ik niet echt vandoor?’

Pendergast keek hem weer aan, en het vuur in zijn blik, smeulende kooltjes in een verder doods gezicht, benam D'Agosta de lust verder nog iets te zeggen.

Pendergast slingerde zijn benen over de rand van het bed. ‘Hoe is het met Proctor?’ vroeg hij.

‘Redelijk, heb ik me laten vertellen – naar omstandigheden. Een paar gebroken ribben waar de kogel is ingeslagen in zijn kogelvrije vest.’

‘En Judson?’

D'Agosta schudde zijn hoofd.

‘Pak jij even mijn kleren,’ zei Pendergast met een hoofdknik naar de kast.

D'Agosta aarzelde, maar besefte dat protesteren zinloos was en bracht de gevraagde kleding.

Met een grimas van pijn stond Pendergast op; even zwaaide hij bijna onmerkbaar op zijn benen, maar al gauw had hij zijn evenwicht gevonden. D'Agosta reikte hem zijn kleren aan en trok het gordijn dicht.

‘Heb jij enig idee wat er in godsnaam in dat park is gebeurd?’ vroeg D'Agosta aan het gordijn. ‘Op het nieuws hebben ze het over niets anders. Vijf doden. Moordzaken gaat helemaal over de rooie.’

‘Ik heb geen tijd om het uit te leggen.’

‘Sorry, maar je komt hier niet weg zonder me te vertellen wat er gebeurd is.’ Hij pakte zijn notitieboekje.

‘Uitstekend. Zolang ik me aan het aankleden ben praat ik met je, daarna ben ik weg.’

D'Agosta haalde even zijn schouders op. Iets was beter dan niets.

‘Het was een zorgvuldig geplande ontvoering. Uitzonderlijk zorgvuldig, kan ik wel zeggen. Ze hebben Judson vermoord en mijn vrouw gekidnapt.’

‘“Ze”? Wie zijn “ze”?’

‘Een of ander stel nazi's, of afstammelingen van nazi's. Een groep die zich Der Bund noemt.’

‘Nazi’s? Jezus! Waarom?’

‘Hun motieven zijn me een volslagen raadsel.’

‘Ik heb meer details nodig. Wat is er precies gebeurd?’

Van achter het gordijn klonk Pendergasts stem: ‘Ik had bij het botenhuis afgesproken met Judson en Helen. Ik zou Helen meenemen en voor die groep verbergen. Helen arriveerde als afgesproken om zes uur. Algauw rook ik onraad. Er zat iemand met een modelscheepje te spelen, maar hij had geen flauw benul van die dingen en hij was nerveus – hij zat te zweten, terwijl het allesbehalve warm was. Ik trok mijn wapen en sommeerde hem op te staan. En toen begon de hele toestand.’

D’Agosta maakte aantekeningen. ‘Hoeveel mensen waren er bij betrokken?’

Een korte stilte. ‘Minstens zeven. De man met het modelscheepje. Twee geliefden op een bankje in het park – die hebben Judson doodgeschoten. Iemand die zich als dakloze voordeed heeft Proctor neergeschoten. Jullie specialisten hebben de volgorde van de schoten waarschijnlijk al gereconstrueerd. Er waren er nog minstens drie: twee joggers die Helen hebben ontvoerd toen ze op de vlucht sloeg, en de chauffeur van de “taxi” waarin ze haar hebben meegenomen.’

Pendergast kwam van achter het gordijn tevoorschijn. Zijn normaal zo smetteloze pak was volledig geruïneerd: het jasje zat vol grasvlekken en het onderste deel van een van de broekspijpen was gescheurd en zat onder het geronnen bloed. Zonder zijn blik van D’Agosta af te wenden trok hij zijn das recht. ‘Tot ziens, Vincent.’

‘Wacht. Hoe hebben ze... hoe wist die Bund van de ontmoeting?’

‘Voortreffelijke vraag.’

Pendergast greep een metalen kruk en wendde zich af. D’Agosta greep hem bij zijn arm. ‘Dit is waanzin, dat je hier zomaar wegloopt. Kan ik dan helemaal niets voor je doen?’

‘Jazeker.’ Pendergast pakte het notitieboekje en de pen uit D’Agosta’s hand, opende het boekje en krabbelde snel iets neer. ‘Dit is het kenteken van de taxi waarin Helen is ontvoerd. Alleen de laatste twee cijfers heb ik niet kunnen zien. Zet alle mankracht in om die taxi te vinden. Het taxinumnummer heb ik